

Baka Györgyi

Vajda János szólítása

Feledhetetlen álmod
teljesülni látszik:
megfejtethetetlenül
suhansz át hamis
világunkon.

Benned lánggal lobognak
az erdők fái, reszketnek
a mezők virágai, fojtott
nyugtalanságod feszül
a csírákban, levelekben.

A váli csönd ott sír
a mogyoróbokrok
ágai között, könnyeid
ha kitörnének özönvíz
árasztaná el kiszikkadt
szíveinket .

Mélyre szívott levegőd,
minden ész-okot
félresöprő szenvedélyed
ma sem éghet olthatatlanul.

Míg önzésünk örvényébe esten
megrendül lazán összetákolt
hitünk, álságos harmóniánk,

korlátokat rontó erővel
veted magad saját sorsod
sebző mélységeibe
Te, szépség nyugözöttje!

Konok dühök emésztenek,
a nép önérzetét taposók miatt
mardos a *honfi méreg* s a fájdalom.

A reménytelenséggel
szembesülő lázadás hajt,
a lélek napja s éje
vékony hajszál határán
pörögsz a fénylő középig.

Vajda János ébreszd
bátorságunkat!
Legyünk képesek
a lehetetlenért feszülni.

Otthonom, az anyanyelv

Lelkem otthonra lelt
a szavakban, befogad
és oltalmaz az anyanyelv
eszmélésre készítet
a szabadság végtelen
terébe röptet.

Ó, a mámoros belemerülés
az anyanyelv-ölelésbe!
Lüktet, lélegzik, simogat,
néha szúr, szorít, elnémít,
megrémít, mintha
a szív is megállna!

Létbőségben ringat,
meglep, világosságba burkol,
színeváltozása ámulatba ejt,
korom-éjbe kötöz,
harmatoz, sír, izzik a vérben.

A kívül levőt belsővé teszi,
a belül levőnek, rejtettnek
formát ad, életre hívja.
Együtt születünk,
egymás által növekszünk,
egymásban lakunk.

*

Anyanyelvem szavai
a kereszt útját járják,
magamra veszem őket,
végleges testetöltésem.

Fűszál meditációk

(Hamvas Béla műveit olvasva)

Megnyílásod örök lényedre
ébreszt, áttetszőséged
lennvirág-szirom.

Kizárólag a lehetetlent
próbáld életté váltani
s hozzád simul az ég.

Ne élj látszatéletemet
vedd le az összes maszкод,
fűszál hegyén lépkedj!

Szétszóró részletlátásból
térj az Egészbe, pacsirták
énekébe kapaszkodj!

Az ember létszintje alatt
nem az állati fekszik,
hanem a démoni dörömböl.

Létünk akkor emberi,
ha az ösztönélet bennünk
szüntelen áldozatban ég.

Bor és átváltozás

*„A víz az őselem.
Először a víz borrá változik,
aztán a bor vérré változik.
A víz az anyag, a bor a lélek,
a vér a szellem.”*

(Hamvas Béla)

Az ég áldó könnye:
eső hull a szomjas
földre, a lágy talaj
magába fogadja
a magokat, benső
nedveivel érleli
míg fényre nem szökken
a szőlő, s termi édes
gyümölcsét, a bor testét.

A bor lélek-cseppjei
a ráció falát észrevétlen
úgy bontják föl,
hogy a fal mögötti
fogyót, a bölcsességet
lobbantják szárnyra.

Az első korty bor
a torkot oldja fel,
hogy nyelni lehessen
az édes esszenciának
párlatát a beszéd
kényszerétől szabadon.

Csak a tánc, a dal
fakadhat örvendezve
e mélyből –
megszüntette a bánatot.

A második korty
a szívet nyitja meg,
láttni engedi
a rejtőző fényt
a másik emberben.

Maszkok hullnak
kivillan valódi arcunk
a sebzetten is szép.

A harmadik nyelet
a mélységes alkimista
kohóban ütközik, forog,
emésztődik, megtörténik
az átlényegülés:
a bor vérré változik.

A további kortyok
az anyag legbensőbb
rejtekeit hatják át,
erek útjain messze
áradva, tüzeket gyújtva
megnyíló sejt-örvényekben.

A zene, a dal fakad most
örvendezve a mélyből
a szerelem égébe röppenve föl.

Balázs Tibor

Fókácskával Tusnádon

(Zsófinak, hát persze)

Azon a nyáron valami volt,
kölsönfény volt az, vagy vakfolt.

A fenyvesek közt állunk ketten,
itthon, és látod: idegenben,
a világ nincs is, vajh' mi végett
lenne ő *akarát és képzet,*
Schopenhauer nem járt még erre,
rá se füttyül erre a versre.

Tusnádra fut be a vonat,
innen majd a Mennybe tolat,
közben évek telnek el, évek,
én meg retrósként visszaélek.

A fények itt most szertefolynak,
bizsergetik hátát az Oltnak,
és jobbra-balra medvevészek,
Fókácskám – és sehol egy lélek.

Tusnád üres, mindenki elment,
az Égben vásárolnak telket,
akik ma minket idevártak,
ők máshová szegődtek: árnyak.

Az a nyár immár sehol sincsen,
ezt *akarja, s képzeli* Isten,
kétezzertíz júliusában
igen, talán egy másik nyár van,
emlékeim még odalöknek
holmi rövidfutamú hitnek.

Rövid e nyár és rövidített
minden, ami még hozzá köthet,
minden le van kurtítva, nyesve,
ez a nyár össze van esve.
Már alig látlak benne, Lányom,
és vajon, téged kéne látnom?
Fenyves zúg itt, bukolikába
áll be a táj, beáll, hiába,
vaku nem villan, ecset sincsen,
ami végre megörökítsen,
nem nyílnak itt költői képek,
Lányom, nem, bárha téged nézlek,
medvék csörtetnek, jönnek erre,
medvék járnak rá itt a versre!

A földiek Istenhez járnak,;
„örökléte legyen e nyárnak!”
Az égiek közül még egy se
száll le e kék tusnádi estre,
amelyből mi is szépen, lassan,
eltűnünk egy más virradatban.

Négy év után az Olt vizében
látlak, Fókácskám, látlak ébren
és ahol álmomban is látlak,
ott nem te vagy, annak a nyárnak
véget vetett, véget az Isten,

aki e versben fénylik, s sincsen.

Fiammal a Burgban

Tibinek küldöm, 2010-be

Zsibong, nyüstet a Császárváros,
itt minden mindennel határos,
a Burg, a Ring, a Práter, s nincsen
sem itt, sem ott az Atyaisten.

Tizenkettő vagy, Fiam, vélem
császkálsz a koraesti Bécsben,
erő és fény, amit meríthetsz
ebből a stephansdomi hithez.

A városban angyalok járnak,
migránsai a túlvilágnak,
ide kérnek ők menedéket,
s lám, itt lesifotóznak téged,

Egy vagy, Fiam, és minőségi
termék, úgy is mondhatnám: égi,
meg úgy is: kiválasztott, küldött,
kit az Úristen leszerződött,

hogy itt a Mariahilferen
transzcendens képmása legyen,
Fiam, Te Egy vagy és enyém,
míg körbezár e költemény,

és övé: Mennyei Atyád
a Burgba, Ringbe delegált,
hogy hirdesd szépségét, s a fényt,
mit versemre kótyavetyélt,

hogy lássák itt, a földiek,
milyen az arc, ha a tied,
s tekinteted...! A Duna tiszta,
mennyei látványtervét issza,

bécsiek lássák és turisták:
hajad kerubképzősök mosták,
hogy csodálják meg zerge lépted,
Krisztusom, ahogy mintáz Téged,

Te, ki tizenkét éves korba'
a jeruzsálemi templomba
léptél, s nem lelt földi nyomodra
József, az apák riherongya,

szétzilált, szétszórt és bezárt
egy látomásba; a fiát
odahagyta koncul a népnek,
Getsemánének, júdákéznak,

Tibi Fiam, mikor léptél be
a stephansdomi fényességbe?
Mert én, Kölyke, már nem talállak,
öt éve kajtatok utánad,

üres a Burg, a Ring, a Práter,
sehol egy égi angyalkáder,
ki mondaná, ahol kereslek,
ott nem Te vagy, ott csak ádventek

zárnak körém, és nincs itt, nincsen,
aki hozzám visszavezetne,
elment karácsonyozni Isten.

Sebestény-Jáger Orsolya

Dzóé

„Benne élet volt és az élet volt az emberek világossága” (Jn 1,3)

Nem vérből, s nem a test akaratából.
Inkább, mint tavaszi égbolt alatt a vetés,
mely szárba szökve hozza az aranyló magot.
Ez egy egészen másfajta születés.

Átala születni talán annyi csak:
Ő fészket rakott egykor a szívemben,
s miként a nyári fényt beissza, mi él,
betölt és ragyog mind fényesebben.

A ráncatlan tenyér

(Lk 6)

Lombsuhogás és hóesés,
szívünkben legyen Ő a meder,
mint tölgyfák titkát forrás viszi tovább
szelíd erővel, hogy ne sodródjon el.

A lombok útja úgyis körbe ér,
ha rendeltetett pályáján halad.
A dolgod csupán, hogy megtaláld
e Nagy Körforgásban végre önmagad.

S ha átadtad minden kincsedet,
a kezdő a végponttal összeér.
Gyermek maradsz, mintegy időtlenül.
Tanítson erre a ráncatlan tenyér.

Az anyák imája

Ha majd csöndjeim szemezgetem,
mint szőlőfürtöket az őszi Nap,
gyermek valótok él tovább szívemben:
emlékek, színek és szavak.

Tanítsd Uram tudnom s tudatnom:
ha fájt is olykor - begyógyult a seb,
tanítsd magam margóra írni,
hadd legyek, mind mellékesebb.

Hogy nélkülem is tudjanak élni tovább,
mint töről lemetszett nyurga fűzfaág,
mint mélyből a mag, ha felszínre tör,
mint prizmán a fény, ha felragyog a tükör.

Tanítsd Uram tudnom: így van ez rendben,
az örök körforgás apró része lettem,
s mint patak vize feltartóztathatatlan,
továbbcsorogva mindenemet adtam.

Mert egykor én voltam a párna,
az ór az álmotok felett,
én voltam az étel, s a játékszeretek.

A hegyre fel

(Nagyapám emlékére)

Minden emelkedőn újra ott vagyok:
Nagyapám vár rám fenn a hegyen.
Szőlősorok között szökellek-baktatok,
mintha vállamon vihetném az életem.

...és elfutott az idő a szőlősorok között,
az esti széllel jött és csöndben ment tovább,
és úgy hever a múlt a barna halmokon,
mint szőlőtőről metszett aransárga ág.

Már én mesélem másnak mézlő fürtjeit,
s csöndje titka szól, ha mégis hallgatok,
s olykor úgy hiszem: pihenni kéne már,
mégis szökellek és mégis ballagok,

s míg megyek tovább, a hegyre fel,
vég nélküli aranyló nyár ölel.

A Krisztus szobor

Kifosztva a város egyik peremén
a szoborra némán hullt alá a fény.
San Diego szíve még egyre lüktetett,
míg messzire sodródott a négy vásott gyerek.
Kezükben a kő sápadt nyomot hagyott,
sajgót, sikoltót, rettentően nagyot.

Állt a Krisztus szobor csonkán, csöndesen.
Ő mégis úgy akarta – a végszó más legyen.
S a szobor alá később e mondat íratott:
Én karok nélkül állok. Ti vagytok a karok.

Antal Attila

Ásatás a Vár-dombon

Tépdestük a nyár
pozsgás-zöld betűit
a földből épp hogy
kilátszó romokról
és eljátszottunk
a gondolattal hogy
igaz a helybeli
juhász állítása:
a lovagterem
hajdani falán egy
szerződés szövege
virított amely
kijelölte sorsunk –
s latolgatni kezdtük
hogy ki ígért itt
és mit a nevünkben
s cserébe vajon
mit várt el érte
és vitát lobbantott
közénk a kérdés:
előhívhatók-e
valaha a domb e
palimpszesztjén sorsunk
törölt jelei

Kérlelő ének

Vigyáznom bakfis-hangodat
mint csöndjük őszi bükkösök
jelzőfényt űr a víz fölött
még sikerülhet általad

segíts rejtenem hordanom
szívburokban vagy nyelv alatt
hó-árny kékje ha rám szakad
vagy tengek sívó partokon

s vasszagú reggel hogyha kél
álmok közt még és éberen
alkony-unalmú tengeren
s ha kint is bent is gyűl az éj

s ámbár sebezzen selyme még
csak érezzem: meg nem kopott
s hogy ami tükrén átfutott
a negyven év is: semmiség

Az egykori útravaló

Márkus Bélának

Talán csak elbújt
poggyászaink között
játszik velünk csupán
tán elkallódott háborúink
paták verte porában
tán egy irdatlan télen
havakba veszett
esetleg nyálkás
morotvák rekkentették
mélyükbe avagy
váraink dohos
kazamatáiban
enyészett el
de az is lehet hogy
szárnya nőtt és egy
holdtalan éjszakán
elröppent
vissza keletnek

Anga Mária

Félek

Félek a haláltól. Keringőtáncát
szívemben érzem.

Riadtan énekel ébredéseimben
egy ismeretlen madár,
éjszakától izzadt az ingem.

Kié lesz a bánatom, ha már nem élek?

Kié az örömöm?

Majd a halálban is a haláltól félek.

És minden égítést vonzása közt
az én csontomból szakadó porfelhő
izzik az üstökös csóvjában,
arcom és szemem akkor vakul meg végleg.

Amikor majd a halálban is a haláltól félek,
gyásztakarómat magamra húzom,
kezetek melegétől kipirult szívvel.

Minden reggel

Amióta anyám meghalt, azóta
engem keres, nem tud elfelejteni.

A világ minden bölcsőjét ő ringatja,
valamelyikben én fekszem – azt hiszi.

Éjjel a temetőket járja, kezéből kiserken
a vér, annyi rózsát ölel magához,
hátha megtalálja síromat és rá teheti.

Magzatéletemet hordja a Naphoz
minden reggel imádkozik,
hogy ne essen bajom, amíg rám
nem talál. Az utolsó kenetet
akkor majd magára veszi.

Fecske Csaba

Kút

nézz hát magadba
ebbe az apadó mély kútba
amelybe ha bedobsz egy kavicsot
mire megcsobban a víz
elfelejtjed hogy erre vártál
nyákos mohos kövön béka vartyog
sajnos nem ama mesebeli
elátkozott kiráylány akit csak a te
csókod menthetne meg
még ha így volna is köhögéssel
elriasztanád mint utolsó lehetőséget
elhagyatott öreg kút vizében
talán kirajzolódik tükörképed
és ha hitetlenkedve is magadra ismersz
az elnagyolt vonásokban
fáradt tekintetteddel simogasd meg
a mélyben rejtező napot mely
minden felhúzott vödörnyi vízzel
önmagát veszíti el

Megbélyegezve

sokáig nem tudtam hogy Mancsi néni
rendes neve Margit miatta egy férfi
elhagyta családját nyelvére vette
a falu „olyan” nőnek tartotta az volt-e
valóban én nem tudtam mint ahogy
azt sem milyen az „olyan” legföljebb
sejtettem abból ahogyan kimondták
tilosba tévedt szegény az édenkerti
almát Érisz kitepte kezéből
fehér combja volt fejés közben
láttam ahogy a lába közé
szorított sajtártól felcsúszott a szoknyája
ilyen fehérséget hólepte hallgatag
fenyvesben lehet látni
saját gyerekeként szeretett engem
a szomszéd kisiút milyen kár hogy
Manciként tekintettem rá remélem
Margit néniként békében pihen
a temetőben ahová rokonai nem lévén
az állam temettette el

Élni félnek

egy kéz redőim elsimítja
a szó eltéved a sötétben
vakon élek még mindig bízva
a lét ködös ígéretében

hálóként megmerítem elmém
a mindenség hullámaiban
gyarló halász mért ne hihetném
a mélyben ott úszkál a halam

lakója ama Óceánnak
melynek partján zsákmányra várnak
halandók kik holig remélnék

őket mutatja a víz tükre
homály ereszkedik szemükre
néznek s nem látnak élni félnek

Zsenánt zsoldár

eltelt ennyi meg ennyi év
néha elragadott a HÉV
tévútra vitt busz villamos
ahol a sors lábadra tapos
ott láb képében igen úgy
foltot hagy gatyádon a húgy
rossz a tömítés átereszt
zsenánt de meg kell szokni ezt
meg a mindennapi halált
mely ügyfelei közt talált
szűzen eresztesz el nőket
puskaporod rég ellótted
elszalasztottál éveket
azt hitted még visszajöhet
egyik-másik de sose jött
hozzájuk alig volt közöd
bűzlik ez a mai kocsmá
rád rakódott a kor mocska
le mosni többé nem lehet
elpocsékoltad életed

Hogy újra érezz

jelzők medúzaszerű lebegése
tudatom unatkozó vizében
kivetkőzik magából a tenger
szorító prés alatt történik minden
ami fontos vagy fontos lehetett volna
eltévedt percek és érzések a vendégeim a szándék
szülőcsatornájába reked a mozdulat
amely megmenthette volna ha nem is
az életem de fuldokló nyaram madár leszek
egy valószerűtlen éjszakán a holdba
mélyeszttem karmaim abban a hiszemben hogy beléd
csak azért hogy újra érezz

Tamás Tímea

Vakondbúcsú

1.

azt hallottam ma
levelekkel bélelt
meleg odúmban
(odafent beszéltek)
hogy az emberemlékezet
lyukas
nem tart meg mindent

töprengtem
hová lesz ami kimarad
elmarad kiesik
hová lesz?
hol van az a lerakat
ami azokat tárolja
mint én a magvakat

egyszer amikor
Kína alatt voltam
vagy India volt?
már nem is tudom

eszembe jutott
hogy ott az emlékezetben
nincs karácsony
nincs KisJézus
nem születik semmi
és meg sem hal
csak vándorol
testből testbe
valamilyen nyomasztó
öröklétben

megijedtem és
megfordultam
visszajöttem
pedig sokat kellett ásni
Kínától
vagy lehet hogy India volt
a hármasúti kisállomásig

2.

a világ gondját én viselem
gyöngye vállaimon hordom
föld alá rejtem
hisz itt vagyok
sose keresi senki
csak a kincskeresők
koboldok varjak
álmodók

vagy 1 titkom
elásom azt is
valaki talán megleli
egy ezredévnyi álom után
és akkor ki is fecsegi

nem létezik az univerzum
hisz minden mi magunk vagyunk
az önzés az egyetlen iránytűnk
s így mindig rosszfelé haladunk
(nincs irány nincs cél)
rajtunk kívül a semmi van
bús filozófiák tömör versek
nem ásnak ki de legalább
velük vidáman mulatom magam

kötelességem ásni hisz végül is
megkopott bundájú vakond vagyok
s elkotorni a hópilléket
s várni a másnapot a más napot

Vakondromantika

azon töprengtem
milyen anyag az érzés
ha még nekem
a vakondnak is
jutott belőle
a teremtésnél

az emberek azt hiszik
nincs nekik
az emberek azt hiszik
csak nekik van

pedig az agyatlan
kolibrik is belehalnak
a szerelembe

milyen anyag az érzés
valaki mondja meg nekem
és ha nem anyag
ha nem idegsejt és ingerület
akkor ki ő mi ő

aki sose hagy magamra
aki mindig meglátogat
aki velem együtt számolja
a kifáradt kiszikkadt napokat
amikor sóhajt már a föld is
és jó gabonát bizton nem terem
amikor elbolyong az idő is
és bolondórát játszik velem

nem tudok kiszállni a vakondlétből
pedig be kéne fejezni a verset
ami pátosz is hosszú is de végül
vele bélelem e vermet
ami talán a végső otthonom
bárcsak valaki megtalálna
s fénytelen bundámat simogatva
dúdolna aludna állna
ezen a kopott vakondküszöbön
ami átjáró két világ között
s amit titokként őriztem
fölösleges kis életem mögött

Balázs F. Attila

Elfelejtett nyelv

mosolyod
kivillanó fehér fogad
hamis csillogású szemed
beszél helyetted

Fityisz

a lekopaszodott ágak
segélykérő karok
egy katasztrófában

összeaszott gyümölcsök
és összezsugorodott levelek
között
januárban
kipattantattak a rügyek

fityisz a tespedt
enyészetnek

Műtét után

ha az élet illúzió,
a halál is az
a műtőasztal hideg érintése
nem
nem

a mai napot is elkezdem
de a dolgok nem működnek
összebonyolódik minden

a forgatókönyveket felcseréltem

Fátum

úgy fogy el az út a lábad alatt
hogy észre sem veszed
kinyílnak-e a szárnyaid?

Lázadás

a laptop billentyűiről
lekopnak a betűk
beleégnek ujjbegyembe

bőrmaradványaim patinát
képeznek a billentyűkön

lázadni készülnek a szavak
klónomat készítenék
hogy szabaduljanak tőlem

Döntés

az árnyék megszökött a fénytől
és nálam keresett menedéket

sosem tudtam dönteni
ezért ezt mondtam:

nappal
a fény simogatására vágyom
a fülledt éjszaka
legyen a tiéd

Kirakósjáték

ülj le ide az ágyra
nézlek csendben
felfedezlek újra
maradj mellettem

ne siess, ülj le
a fecskék már telelőn
nem pihennek felhők sem
a dombtetőn

maradj mellettem
míg remegő kezekkel
összerakom magam
kirakós játék ez kísértetekkel

magamtól sem félek
szétszórt kártyák a napok
arcod térképén keresgélek
fogd a kezem míg meghalok!

Fehér-fekete

elvegyülve a tömegben
egyik arcom fény
másik arcom árnyék

ha keresel hol találsz meg
a déli nap ölelésében
vagy az éjszakában?

Managua

az éjszaka puha árnyai közt
nem figyelsz a hideg fényekre
az ég sátrát felhasító meteorra

és rám sem figyelsz
érintésem
lehet bárkié

kibújsz testem takarója alól
selymes sötét bőröd
csatakos

otthagysz testedet
a biztonságosnak hitt sikátorban
hol a halál settenkedik

Utolsó szó

te virágokat gyűjtesz csokorba
én csupán szavakat

te derűsen félelem nélkül
szemléled a délről ránk törő
megállíthatatlan áradatot

én keserűen és félelemmel
nem tudom a dühöt magamba zárni
nehéz megszelídíteni a félelmet

te mosolyogsz mert nem tudod
hogyan mögötted
nyitja bűzös száját az enyészet

én nyitott szemmel várom a halált
lesz mondanivalóm
az utolsó szó jogán

Vipera

figyelsz amikor nem nézel is
mit látnál két pénzzel szemeden?
mit a vak szeme lát?

a szavak elvesztik súlyukat
a tárgyak formájukat
a gesztusok jelentésüket
az ajkak csillogásukat
a madarak hangjukat
a versek mondanivalójukat

csak te őrzöd
az élethű mozgóképet
ki én voltam valaha

befelé nézel
merek jóga pózban

öledben sziszeg
a vipera

Györffi Réka

Omló mély

Levéllakás a hó alatt
belül remegő indulat
kívül jégpáncél árcai
alól motozást hallani.
Idegenbe tévedünk,
mégis keressük egymást idelent.
Átugorjuk a lét s a nemlét határát,
és a tört nap fényét
tenyerünkbe ütött szögek
forgácsaiban újraélnénk.

Legördült

Lassan gördül egy pillanat,
erény és arány hol marad – hol nem,
átcsordult mozdulat szakadt a vastag köd alatt.
Fogtam a szélét
füstbe mártott
végén a fénycsík izgatott,
rebbenő ingása látszott.
Minden a tükörbe fagyott.

Palába tört

Palába tört csontok szítálják
arcodra napok zöldes fényét
összezsugorodsz, nem akarsz
megmaradni önálló lényként.
rabságod fakó mámora
zavar fel csillámalga felhőt
Barázdált alagút mélyén
kítaszított testedet várom,
s szemeid fölött öröködöm
tízezer nyárból raklak össze:
szép leszel mély és álnok,
szél leszel hús és áldott.

Bozók Ferenc

Ásványok

Lobogó pirit és puha márga,
jegesen kacagó hegyikristály,
ibolyás ametiszt ragyogása,
faragatlanul isteni kincstár.

Sün

Elengedem kezed, világ.
Emberbe, tárgyba nem fogódzom.
Miként a sün: ha bántanak
tüskés- magamba burkolódom.

Macskavásár

Pénzért vásárolhatsz macskát.
Dorombolást nem.

Neved

Nyelvi furcsaság. Jól ismerheted:
egymás után, ha ismételteted
értelmüket veszthetik nevek, szavak.
Neved mantrázva távolítalak.

Adria

Figyelem csacsogó lagunák
millió ragyogó vakuját.
Locsogó pocsolyás üregét
mutató nagyítóüvegét.
Puha szél szeliden nyalogat
köveken csobogó habokat.

Csontos Márta

Vérszerződés

*„Csak gyenge szál volt, játszottam vele,
de késsé nőtt kezemben a szeretet.”
(Takács Zsuzsa)*

Úgy tépem le ajkamról a szavakat,
mint tengerihántásnál a külső, megszáradt
burkolatot, mely már csak a tűzre jó
hűvös éjjeleken, mikor próbálunk a szikrákból
fényt gyűjteni, mert nem érezzük egymás melegét,
s látni akarjuk a múlásba süllyedő sötétben,
hogyan táncol az árnyékokon a láng.

Úgy döntöttünk, kősziklába vessük azt a nem
mindennapi történetet, melybe erős tenyérrel
faragtunk új szerepeket, önfeledten cizelláltuk
saját körvonalainkat az újrafelhasználáshoz,
születés és halál között úgy növeltük a Vágy és
a Végzet között távolságot, hogy közben fokoztuk
a mulatság örömet, csak azért, mert az Égben
így rendeltetett.

Kezemben már csak rosszkedvű mozdulatok
maradtak, s ha hajadba simítok, érzem
hogyan serked ki ujjaim hegyén a vér.

Tévedések végjátéka

A versenykiírásban nem vettem részt ,
azt hittem, nem lesz folytatás.

A fényt már letűztem a startvonalon innen,
de a pisztolylövés nem engem indított,
a pályán megjelent valaki más.

Nincs engedélyem,leküldtek a játéktérről,
a kispadon már nem hallik a hangom,
pianóba lökött visszavágó az önsajnálát.
Már nem kopírozom kontúrom a tévedésre,
csak strigulákat húzok a válaszlapon.

Rózsáim alatt nem lélegzik az avar,
a fák alatt égnek az esti gyertyalángok.
Belecsorog a füst a felhígult homályba,
s ahogy kinyújtózom a tar fák között,
látom, mennyire alacsony vagyok.

Nőni látszik körülöttem a látomás,
az égi bárányokat kerülgeti a tragédia.
Csak a feketére festett példányok élik túl
a világ deszkáin meghirdetett ütközetet,
Isten nevét vészték a hadiparancsba.

Önfeloldozás

A nagy szándékok között egyszer
magamra találok, talán nem kell
csapdát állítani egy profán gondolat-
zóna határvonalán, nem kell, hogy
lelkiismeretfurdalásom legyen, hogy
folyton újratermelődik bennem a
szertelenség, nem vigyázok magamra
az éteri lebegésben, nem nézem merre
lépek, nem hallom, ha némán utánam
kiált egy hang az eszelős csendben.

Ma áthelyeztem a csapdát a másik
térféltre, ma nem húzok újabb strigulát
a félelem térképére, ma megtévesztem
magam a megkínzottak békéjével,
de holnap, a másnapos fényben újabb
látogatást teszek önmagam képzeletében,
gondosan leszűröm maradék időmet
a megromlott álom-maradékról, hogy még
a visszaszámlálás előtt átfusson megtisztított
anyagom a mennyei katalizátoron.

Ajkamon dalra fakad az égéstermék.

Készenlét

*„Öregség, bölcs fegyelmezője vérnek,
taníts meg, hogy Csendemhez csendben érjek”
(Áprily Lajos)*

A fájdalom hangját nem akarom publikusan közvetíteni, s ha a falakon belül lobog a tűz, nem engedem kitörni a siratóénekek robbanásra kész tölteteit, nem hagyok nekik menekülési útvonalat.

Már beállványoztam minden kijáratot, betömtem a réseket, s felszereltem a hangtompítókat, hogy lecsendesítsem az ugrásra kész fejhangokat, s ott tartsam őket az indulás helyén; ne akarjanak kibújni az ízületek rései közt a pórusokon, ne akarjanak kiszakadni azokon a nyílásokon, ahova már végleg beszorult a sötétség, – lebegjenek a számukra kijelölt karanténban, – ott, ahol folyamatosan őrt áll az Aggodalom, hogy inkognitóban maradhasson a romlásba falazott hattyúdal.

Kaiser László

Karácsony

Júdasolni legalább ma ne:
legyen ma az a kapu zárva,
az a kapu, a mindig nyitva:
örvényekért sarkig kitarva.

De jó az örvény: hús és érdek,
egók, ösztönök kavalkádja,
és a pörgő mély emberfiát
hívja, béklyózza, egyre várja.

Mindennap átok, mindennap harc
taszít és vonz: vágynak és vágynak,
júdasolni legalább ma ne:
ma ne legyenek árulások!

Övé

Szavakat írni könnyű,
a mondatokat nehéz,
a mondatokat késszé –
de az is csak rész, csak rész.

Milyen könnyű a sok rész,
s milyen nehéz az egész,
nem teljes az írt egész,
torzó csak és félig kész.

S mennyire kész írva is,
szó és tett és irgalom,
Övé a rész, az egész:
dicsőség és hatalom.

Más volt a sorsuk

Nem volt már támasz,
bár lehetett volna,
más volt a sorsuk
és más lett a sorsa.

Földereng egy kép:
benne képek vannak,
homályos a jelen,
mattulnak a múltak.

Nem volt már támasz,
űzetett el tőle,
éjsötétté vált,
majd fény lett belőle.

Világdöntések

Semmi sincs itt, semmi hősi,
szánalmasságok hosszú sora,
de van a kérések törzsi
akarása, varázsló soha
nincs, pap sem, a kufár-igény
stílustalanul lármás, hangos,
zsákmánynak jutalom és fény
jár, dicséri bőszen sok csahos
a szerzőt és a megszerzőt,
aki várja a pénzt, a sarzsit,
hatalmuk nincsen, csak hiszik,
nem tényezők, nem – csupán annyik.

Elfáradt összes angyalunk

Nincsen már hová: jéghegyek,
hajónkkal tovább nem lehet,
fordulni végképp nem tudunk,
elfáradt összes angyalunk.

Talán majd lesz, ki megtalál,
mondják, nem rossz a fagyhalál,
velünk angyalok alszanak,
béke és csönd a hó alatt.

Mecser Szilvia

Válladon dúdolom

Mint levetett kabát,
őrzöm még meleged,
ősz és tavasz után
már nem kellek neked.
Őrzöm még nyakadnak
ívét mint folyómart
napédes mézízét
a kanyarulatoknak.
Őrzöm még zsebemben
kezed merülését,
mint vízbe hullt
elsüllyedő kincsét...
Őrzöm még karjaid
hajló, puha árkát
mint ringató dallamok
hullámszó lágyságát.
Őrizlek magamban,
– míg őrizel te is –
vállfára akasztva
álmodlak télen is.
S ha kellek tavasszal
elvihetsz magaddal –
válladon dúdolom
a télen megírt dalt.

Harangozáskor

Ringott a harang, ringott a hangja,
ringott magában önmaga hiánya.

Hallgattam magamban.
Egyedül voltam
és lettem vele
és féltem azután, hogy eltűnök nélküle.

Mert amíg a harang szól,
benne szól a lelkem,
míg a lelkem benne szól,
elhiszem a létem.

Vágyom hallani remegését, rezgését a
hangnak.
Szállj túl a városon, vidd messzire
magad!
Vidd el az űrt, vidd hiányod!
Töltsd be vele a világot.

Az ember oly ritkán hallja,
s ha hallja sem hallja.
Ez az Isten hangja.

Magánterület

Egy mézszínű októberi napon
zöld, sárga, rozsdás vagy piros
üzenet indult százával útnak
a hunyorgó azúrboltozat alatt.

A mesék hullámvó erdejében
egy göcsörtös fa gyér lombja alá érve
föltekin tettem, s akkor rám borult a fény,
szívembe szökött szédítón, akár a remény.
Elvesztem akkor, pedig azt hittem,
a dús lomb a legszebb, a millió gondolat,
de lám e durva kérgű, szinte vad,
ölelni vágyó gyökér közt a fény elragadt.

A nap fehér sugarával szememben
láttam meg a táblát, rajta a betűket.
Bágyadtan olvastam el a szavakat:
Tilos idegeneknek jární a fa alatt.

Oláh András

harcaink

tekintetem egy kacér női mellen
ha megpihen – gyilkos pillantásodat
vonom magamra – s hiába cáfolat:
nem véd meg sistergő haragod ellen

egy házmester közönségességével
dúlod fel a csendet – ontod a panaszt –
félétesed fojt mint a burjánzó haraszt
– kínszó: nem törödsz semmit a mértékkel...

de átpréselődöm szitkaid között
érezem fegyverkezik bennem a férfi
tested vágyamat szavak nélkül érti

a fuldokló fény fölött sirály köröz
vérünk egy vad s vak szenvedélynek áldoz
közeledünk a megváltó halálhoz...

[lenyeltem volna]

lenyeltem volna a visszautasítást is
de nyelni sem tudtam
föl voltam készülve a gyors retirálásra
ám meglepetve láttam
hogyan hezitálásod csipetnyit enged
pedig gyalázatos voltam
de türelmed fordított a lapon
érdemtelenül kényeztetted
nem kérdeztem miért csinálod s miért épp velem
csak hagytam hogy testünk újra és újra
árulónk legyen

már nem

ujjbegyedet érzem végigfutni
a karomon – szerelmet guberálsz –
engedem hogy félreérts
s mint pormacsák a szekrény alól
kúsznak elő az emlékek
hagyom hogy arcomig merészkedj újra
nem tudsz már ártani nekem:
a test lélektelen – s én benne
utolsó halálos szövődményed vagyok

Szekeres Mária

T.P.-hez

(utolsó könyvébe beleolvasva)

érinthetem-e életed
így lezárva már?
versedben mi ég,
mi fáj még?
a sérülés eltemetve
rég, s most öregült
özvegységem titka
kísér a sírba – ehhez sincs
jogom már rég.
tested emléke oly kopott,
de él, mint makacs életösztonóm,
riadva olykor: hol az eltűnt idő,
s az ifjúkor?
magamba zárult életem felett
emléked ritkán rezeg, akkor is
megcsitulva, ne sértse tiedet.
az Úr megadta neked is, miért
Ő szenvedett, s nincs dicsekvés,
harc már e föld felett s alatt sem.
erényeim, ha voltak szemedben
talán, káprázatok, látod már odaát.
becsvágy, hajtás, önakarat
foszlanak ott, s az irgalom hullámain
látom ringni magányomon s könyved
lapjain. érzem, tudom: hatalmas fény
tart téged ott, s mégis érthetetlen nekem
olykor, hogy minden megbocsáttatott.
tanítás ez, isteni szilánk, hogy mind
röppenünk pőrén odaát, s az ítélet
oly nagy titok, mit itt ítélkezésemmel
magamra vonok. csak Isten irgalma
érti, joga csak neki van...Ő irgalom
szava kimondva, s a Fény, mely vár
minket Ott...

Fényedet keresi...

szakadt foszlányok a gondolatok.
a rossz hatása eleven seb a világon.
valami hangtalan agónia és vér, vér
mindenütt.
a béke anakronisztikus ragyogás.
a templomokban az örökmécs
virraszt fölötted, Uram,
és tánc, tánc, zene szól a bárokból,
a kék fényű dobozokból.
láthatlak-e még, Uram?
Hiszen itt vagy a tabernákulum
csöndjében is néma hatalmaddal.
Hatalmaddal!
Szenvedésed bennünk a halál szorításában
virágozik,
s Fényrobbanás lesz visszatérted.
Ó, győzelmes feltámadásaink
Benned majd...
A pillanatot az Idő elnyeli, és Fényedet
keresi most a szakadt gondolat...

Fazekas József

Föllebegtetem égnek Milyen?

A hegyek nyakán
szirom nyaklánc
a tömzsi dús kökény
reggelente fölkiabál
fenyeget az erőtlen
szétolvadt tél

így olvad szét
a bánat is
s fényburkában fölleng
a pille élet
gyerekek hangja
tócsát ereszt
zúg alá
s e zúgás éltet

minek féljek
a holnapoktól minek
kezemben
sárkány húrjai feszülnek
föllebegtetem
a kerozin-felhőkig
a repülő hangján is túl
égnek.

Amíg nem volt
vizes ing válladra hülve
nem fújt át szél
rozzant platón
házat sem építettél
föld lelkét nem hallottad
vetésben aratásban
nem bandukoltál
csillagos ég alatt
elcsigázva
porosan piszkosan
megvénült szerszámmal
s amíg a dalból
nem tudod kihallani
a gyurgyalag hangját
harangszóból az időt
ízlelni sem tudod
milyen a világ.

Mint dámvad a gerincen

/ katedra-ének /

Baj betegség bánat
ne hulljon rád
arcodba se vágjon
ez a világ
csendjét pergesse
végtére a nap
hogyan elhidd
a sok gond
idővel elapad
ha fölszisszensz
csak te tudj róla
ne röhögjön ki
egyetlen idióta
front voltál vetésben
sok-sok vetésben
itt az ideje
megköszönje Isten
amid volt adtad
árát sem kérted
baj betegség bánat
végre kerüljenek

mint dámvad
a gerincen
úgy járj a nap alatt
fönn fürdőző csillagok
engedd csókoljanak.

Zsoltár

Segíts meg minket Istenem
jót tegyen most az értelem

össze ne dőljön a szándék
nyitott lelkünk légy ajándék

űzöttnek bajban elsodortnak
part legyünk a lábuk alatt

segíts meg minket Istenem
bennünk új élet teremjen

s ha elfed végképp a szükség
jöjj közénk fehér békesség

töltsd el szíveink egészen
jót tegyen most az értelem.

Nem ér semmit

Nem ér semmit
mondják
csak egy vers
összeszótt szavak
nem ígéretet
ha fáj ha nyers
folyvást kérdez
metsz vagy felel
nincs élet körforgás
ha már a versnek
sem hiszel

nem ér semmit
mondják
csak betűk
egymás mellett
mint zongorán a
billentyűk
ám a dallam
amit rejt s fölzeng
amely átível
minden sejtemben
érzem hiszem mert
szóttessé szőtte
szám a lelkem

nem ér semmit
csak egy vers
bepólyált gondolat
megszólít lényeged
tudja ki vagy

nem ér semmit
de szó de hang
de zengés
és mennyi szín
és mennyi lélek
többet rejt magában
mint eltikolt
vétkek
csak szó csak hang
csak zengés csak szín
égő varázslat
a tiéd mind
s él általad.

Lipcsei Márta

Nyári zsongás

a májusi bőséges esők után a
megáradt Körös, zöld lombok
a reggeli éles levegő frissessége
egyre gyorsabb ütemre sarkall
minél hamarabb szeretnénk vízbe vetni magunkat
emberek sokasága a napfényben
nyújtózkodnak, süttetik hasukat
a strand, még a múlt jeleit viseli, nem elegáns
de tisztántartott, egy titkos zúg,
ahol pihenni, kikapcsolódni lehet
az állandóan zajos város szívében
egyedüllet a sokaságban, az úszás
mindig felfrissíti az embert
talán kibicsaklott életek vízbefojtásáról
is szó lehet, a levegő állapota barátságos
nyári felületek érintkeznek, a nyári zsongás,
csak halad előre magától és érdemes illeszkedni
az élményekhez, a váratlan kihívások fricskáihoz.

Vendégségben

Az az érzésem, hogy vendégségben vagyok saját szülővárosomban
mindenütt idegenek vesznek körül, pedig ismerős hívott meg
a házigazdát ismerem és még egypár rokont, a többi mind idegen
más nyelven beszélnek, a társaság a bizalom évszakaiban játszik
kézfogások, lagymatag húst érez a kéz, kedvességek, neheztelések között
botladozik a láb, fülek hajolnak egymáshoz, háta, vállak tegeződnek
italok pörögnek, hajtás van, a szemek az üvegekre összpontosítanak
mindenki tükröződni akar az ételek felületein, saját kedvenc
meséit igyekszik mások nyaka köré tekerni
talán tartalék mosolyokkal sikerül összehozni egy barátságot is.

Halogatni kéne

Az információtartalmat mindig kódolt betűkkel írjuk le
a legparányibb sejtben minden olyan információ benne van
amely olyan bonyolult teremtmények működtetéséhez szükséges
mint amilyenek mi vagyunk
ideje lenne már frissíteni a megcsontosodásokon
szemünket védeni a szürke hályog kialakulása ellen
a verőereket védeni a világ felfordulásaival szemben
bakancsok taposását hallani, menekültek menetoszlopait látni
mint egy modern népvándorlás
halogatni kéne a vén Európa haldoklását
talán két szó elég is lenne: Csoda és Összefogás

Mintha valaki

Őszbe hajló nyár, meleg szárító szél
a Tv migránsáradat menetelését közvetíti
újraakarják öltöztetni Európát
az őslakókban csupa bizonytalanság
hagyják Európa szívét a haldoklás
állapotába veszni, a kiszámíthatatlan
emberek felvonulásait szemlélve
bandaszerű brekegések
csattogó csőrű madarak
harangok haldoklásait hallani
mintha valaki akasztásunkat halogatná
az egyéni sorsok tragédiái
összegeződve Európa pusztulását jelzik

Madár János

Énekre ítélve

Végtelen az út.
Mennek párban
az árnyak.

Két öregember.
Nagyapám,
nagyanyám
várnak.

Őseim
drága könnyei.
Csobog az ér.

A gyalogutak zokogását
örökre hallom.
A tanya fölsíró sikolya,
önfeledt nevetése
véget nem ér.

Szüntelen
anyám tiszta arca.
Naponta elindul
a bölcső,
a szülőház
és a csillag velem.

Ahol fenyvesek
és jegenyék
isznak az ég magasából.
Az éjszakák
porszemei közt
létezem.

Ezen a földön.
Ezen a rögökkel vert
szívverésen
virrasztok
hetven éve.

Itt élek.
Énekre ítélve.

Lélek, harang

Szülőföldem volt ez a didergő táj.
Hazám már csak kihűlő csönd és alom.
Kövek szótlanágától fehérlik a Nap.
Néma lett minden irgalom.

Befejezetlen hallgatás

Mint egy néma kődarab, töpreng az idő.
Elmúlni nem mer teljesen az éggel.
Valami fémes csönd szorítja torkomat.
Összevegyül lélegzetem a mindenséggel.

Elsötétülhetnék én is ebben furcsa őszben.
De vár rám – – – a fényre feszített táj.
Mozdulatlan seb a tenger, a csillag is.
Érzem a faleveleket, hogy valami fáj.

Fohász a madárhoz

Hullass egy tollat értünk!
Fényes szárnyad hogy megmaradjon!
Magasba ívelő vágyaid mi vagyunk.
Az ég neked dalt és teret adjon.

Mert hallgatásod fölveri szívünket.
Énekedből a semmi visszhangzik csupán.
A fák hegyéről valami keserű hang szivároog.
Te légy a fény, a sikoly ezután!

Vigyázzatok!

Mint a kísértet, jönnek és jönnek;
fekete, sárga árnyuk a semmibe leng.
Oly közel merészkedett bölcsőnkhez
a bitang: vérük, szaguk is terjeng.

Itt él már közöttünk – – – ,
ki szabadon rabolhat és szabadon ölhet.
Vigyázzatok, magyar testvéreim,
mert ellopják halottaink alól a földet!

Kései tavasz

Nap, Hold, ég.
Fényeket szűlnek.
Duzzad a lét.
Rügyek feszülnek.

Élet moccan.
Levélyi neszek.
Törött ág vagyok.
Árva lomb leszek.

Zsoltár, kő

Villámokkal nézz reám!
Szemedben égjen a tűz!
Mert a világ ellenünk vétkezik.
Istent és gyermeket elűz.

Kereszt

Lombok riadnak
és reccsen az ében.
Árva gallyak feketéllnek
a mindenek idejében.

A kiszáradt ágakon
erdők zúgnak.
Mert fejszétől szomorú fa
üzen az Úrnak.